

N:o 67.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 13 april 1904.
— — — — Andra Kammaren den 13 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af dels Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändrad lydelse af 6 § i lagen den 12 mars 1886 angående ansvarighet för skada i följd af järnvägs drift och till lag om ändrad lydelse af 25 § i lagen den 1 juli 1898 om de svenska lapparnes rätt till renbete i Sverige, dels ock en med föranledande af nämnda proposition väckt motion.

(Lagutskottets utlåtande n:o 23.)

Till Konungen.

Genom proposition af den 31 december nästlidet år har Eders Kongl. Maj:t föreslagit Riksdagen att antaga propositionen bilagda förslag till

1:o) lag om ändrad lydelse af 6 § i lagen den 12 mars 1886 angående ansvarighet för skada i följd af järnvägs drift;

2:o) lag om ändrad lydelse af 25 § i lagen den 1 juli 1898 om de svenska lapparnes rätt till renbete i Sverige.

Dessa lagförslag hafva föranledts af Riksdagens skrifvelse den 22 maj 1901, däri Riksdagen anhöll, att Eders Kungl. Maj:t måtte låta utreda, under hvilka villkor rätt till ersättning kunde tillerkännas lapp för renar, som blifvit af järnvägståg öfverkörda och dödade, samt till Riksdagen inkomma med det förslag i ämnet, hvartill utredningen kunde föranleda.

I denna skrifvelse uttalade Riksdagen såsom sin uppfattning, att

ersättning icke borde ifrågakomma, om den öfverkörda renens ägare själf uppsåtligen eller genom *grof vårdslöshet* vållat skadan. Eders Kungl. Maj:ts förslag innehåller emellertid, att järnvägens innehafvare är fritagen från skyldighet att gälda skadestånd, därest den, hvilken vård om renen ålegat, uppsåtligen eller genom *vårdslöshet* vid bevakningen varit till skadan vållande.

Inom Riksdagen har nu enskild motionär föreslagit den ändring af den genom propositionen föreslagna nya lydelsen af 6 § i lagen angående ersättning för skada i följd af järnvägs drift, att ordet *vårdslöshet* utbytes mot *grof vårdslöshet*; och Riksdagen har funnit sig böra biträda detta förslag.

Visserligen innebär redan det af Eders Kungl. Maj:ts föreslagna stadgandet en utvidgning för vissa fall af den ersättningsplikt, som för närvarande påhvarar järnvägs innehafvare, men de säregna förhållanden, som ansetts böra föranleda denna afvikelse från hittills gällande skadestandsregler, lära äfven betinga, att skyldigheten för järnvägs innehafvare att i förevarande fall gälda skadestånd, i enlighet med Riksdagens förut uttalade mening, utsträcker på sätt motionären föreslagit. Eljest torde det vara att befara, att det skydd, man afser att bereda lapparne mot skada å renar i följd af järnvägs drift, i många fall blifver föga effektivt. En sådan grundsats som den af motionären i förevarande hänseende förordade är ock redan af lagstiftningen i flera fall antagen, i hvilket afseende må erinras om bestämmelserna i 3 § af ifrågavarande lag, i 1 § af lagen den 5 juli 1901 om ersättning i följd af olycksfall i arbete samt i 7 § af lagen den 27 juni 1902, innefattande vissa bestämmelser om elektriska anläggningar.

I öfrigt har Riksdagen ej funnit något att erinra mot de i propositionen innefattade lagförslag.

På grund af hvad sålunda anförts har Riksdagen, som icke kunnat bifalla det under mom. 1:o) häröfvan omnämnda lagförslag i oförändradt skick, för sin del antagit *dels* följande

Lag

om ändrad lydelse af 6 § i lagen den 12 mars 1886 angående ansvarighet för skada i följd af järnvägs drift.

Härigenom förordnas, att 6 § i lagen den 12 mars 1886 angående ansvarighet för skada i följd af järnvägs drift skall erhålla följande ändrade lydelse:

Varder annorledes, än i 5 § sägs, gods, som icke af järnvägens förvaltning eller betjäning för befordran mottagits, i följd af järnvägens drift skadadt, och ligger vållande därtill järnvägens förvaltning eller betjäning till last, ersätte järnvägens innehafvare skadan.

Har ren, tillhörig den, som har rätt till renbete enligt lagen om de svenska lapparnes rätt till renbete i Sverige, blifvit annorledes än i 5 § sägs, i följd af järnvägs drift, skadad eller dödad, och skedde det å trakt, där lapparne vid tiden för skadans timande ägde uppehålla sig med sina renar, vare, ändå att icke järnvägens förvaltning eller betjäning vållat skadan, järnvägens innehafvare skyldig gälda skadestånd, där ej den, hvilken vård om renen ålegat, uppsåtligen eller genom grof vårdslöshet vid bevakningen varit till skadan vållande; och *dels*

det i propositionen innefattade förslaget till lag om ändrad lydelse af 25 § i lagen den 1 juli 1898 om de svenska lapparnes rätt till renbete i Sverige.

Stockholm den 13 april 1904.

Med undersåtlig vörndnad.
